

Kongelig barnedåb i Møgeltønder Kirke Søndag 26. juli 2009

*De pavestolte forældre bar deres søn fra kirken i Møgeltønder.
Danmarks lille prins fik sine fire navne, Henrik Carl Joachim Alain.
Kgl. konfessionarius, biskop, Erik Norman Svendsen forestod handlingen.*

Foto af Per Brunsgård, Tim.

Kgl. konfessionarius, biskop, Erik Norman Svendsens dåbstale i Møgeltønder Kirke.

Kære dåbsfamilie

En dåbsdag er en stor dag i en families liv. En dag hvor familie og venner kommer sammen for at fejre, at et barn er kommet til verden. Her i kirken fejrer vi, at barnet ved dåben også er kommet ind i Guds rige. For i Guds rige, hører børnene til, siger Jesus.

Da jeg var ung præst for 40 år siden, deltog for det meste kun forældre, faddere og den nærmeste familie i selve dåbshandlingen. Til gengæld blev næsten alle døbt med den kristne dåb. Om ikke andet, så for bedsteforældrenes skyld. Traditionen vejede tungt, når man valgte at lade barnet døbe.

I vore dage er dåben ikke den selvfølge, den var dengang. Traditionen er for en stor del afløst af argumentationen.

Forud for dåben går ofte alvorlige overvejelser hos forældrene, om barnet skal døbes som lille, eller om det selv skal have lov at afgøre det spørgsmål, når det bliver stor. Men når forældre i dag vælger at få deres nyfødte døbt, står de også inde for det over for familie og venner og inviterer dem med i kirken, ofte i stort antal.

Den kendte musiker og studievært Sigurd Baretts har udtrykt sin glæde over, at der var nogen, som engang traf en beslutning på hans vegne, mens han endnu ikke selv kunne. "En beslutning om, at jeg skulle være under Guds vinger", siger Sigurd. Et smukt udtryk for dåbens løfte om, at Gud er med os alle dage, indtil verdens ende. Ved dåben træder Gud selv ind i vores liv og lover at vandre med os fra livets indgang til dets udgang. "Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende."

Dåben er derfor mere end et velkommen til verden. Den er et velkommen til Guds evige rige. Et synligt tegn på, at vi i liv og død hører den Gud til, som Jesus har synliggjort med sit liv og sin død. Et synligt tegn på Guds kærlighed, som også gælder dem, der ikke er døbt, men som dåben er et personligt pant på.

I dag døbes en ny prins i kongehuset, og alle i Danmark er inviteret til at være med og bevidne dåben. Vi kan naturligvis ikke alle være i Møgeltønder's prægtige kirkerum, men alligevel kan vi være med og med egne ører høre navnet og med egne øjne se dåben. Ganske vist er en dåb i kongehuset ikke anderledes end enhver anden dåb i kirken, men interessen for at kunne følge med er anderledes stor. For dagens dåbsbarn er født til at blive en del af kongehusets og dermed landets historie. Når han vokser op, skal han lære at håndtere den udfordring.

Forhåbentlig får han lov til sammen med sine storebrødre prins Felix og prins Nicolai at være barn længe endnu. Det er den bedste forberedelse til livet for ethvert barn. Den nære familie er de nærmeste til at opdrage den nye lillebror; hans bedsteforældre, forældre og søskende. Den omsorg og kærlighed, de viser, får betydning for resten af hans liv.

Ethvert barn har sin arv at bære på. De gælder for både små og store, og enhver arv kan være både nem og vanskelig at bære med sig. Det er værd at huske i dag, hvor alting ser så lyst og lykkeligt ud og kameraerne snurrer.

Mange tænker formentligt på netop kongehuset som et liv fuldt af eventyr, glimmer og glans. Hver uge kan vi læse og se os mætte i reportager og billeder fra kongehusets virke. Men som forældre til den nye prins ved I, at det ikke er den rene sus og dus at opdrage et barn til et sådant liv. Tværtimod kræver det ekstra opmærksomhed og planlægning.

Først og fremmest er det daglige liv i familien mellem forældre og børn vigtigt. ”Har du talt med dit barn i dag”? hedder det i et slogan, som slet ikke er så tosset i en tid, hvor vi let fristes til at parkere de kære unger foran fjernsynet.

For det er af afgørende betydning for et barns udvikling, sprog og evne til at omgås andre, at vi taler med vore børn og på forskellig vis lader dem mærke, at de er elskede og værdsatte.

Det er ikke nogen let opgave for kongehusets forældrepar at lære jeres børn at omgås så megen offentlighed, som kongehuset i dag er genstand for. Selv når de leger og tror sig usete, skal der nok være en årvågen fotograf, der fanger dem i sin teelinse. Man kan synes, at opmærksomheden er ”for meget”. For nogle gange har vi alle lyst til og behov for at være i fred. Også, ja måske især de kongelige, der trods deres ophøjede stilling i samfundet er lige så sårbare og dødelige, som alle vi andre. Det er kun i eventyrets verden, at vi lever lykkeligt til vore dages ende. I virkelighedens verden veksler solskin og skyer, medgang og modgang. Det er et vilkår for vores menneskeliv, som det er et vilkår, at vi skal dø.

Ansigt til ansigt med den virkelighed er dåben Guds løfte om, at hvert eneste menneskebarn er set og elsket og husket af Ham, som Jesus har lært os at kalde for vores himmelske far. Ved dåben sættes vi ind i et livsfællesskab med Jesu Kristi Gud og far, som står ved magt alle dage, også ud over døden. Samtidig sættes vi ind i fællesskabet i Guds kirke og menighed, hvor vi forpligtes til at bære hinandens byrder og således opfylde Kristi lov om kærlighed til Gud og vores næste. Vi får på den måde del i en større sammenhæng end den, vi er født ind i.

Dåben peger derfor også frem mod det liv, vi i tro og tillid til Gud skal leve som Guds kære børn. ”Døb dem og lær dem at holde alt det, som jeg har befalet jer”, siger Jesus. Vi forældre og bedsteforældre har her en særlig forpligtelse, såfremt vi tager dåben for pålydende som det, den er: en gave og en opgave.

I dag bærer prinsesse Marie selv sit barn til dåb og svarer på sit barns vegne. Det er helt, som det skal være. Dåben er også helt, som den skal være: Guds løfte om, at han al vor synd og uværdighed til trods vil dele livet med os. I dag og alle dage, indtil verdens ende. Der er ikke noget at trække fra. Men der er noget at lægge til. Dåbens gave skal naturligvis udfoldes i vores daglige liv med hinanden. Det liv, hvor vi gang på gang kommer til kort, men hvor vi også i bedste forstand kan gøre en forskel i andres liv. Ikke så meget i kraft af vore egne evner som i kraft af det fællesskab med Gud, som dåben har åbnet for os.

”Vor tro den er et lys” står der i Brorsons salme fra 1735, som han skrev mens han var dansk præst i Tønder. Netop den salme har dåbsbarnets forældre ønsket, vi skulle synge i dag i Møgeltønder kirke. Den salme peger netop på livet efter dåben, livet i tro, håb og kærlighed, som skal være vores svar på Guds handlen i dåben.

**Hvor lyset er, der må
jo glansen ytre sig;
o, lær mig, at jeg ret
og altid følger dig!
(DS 579,7b)**

Amen